

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 301/2022-60

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Debt Collector, s. r. o.**, Mostná 72, Nitra, IČO 36 748 919, zastúpenej JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-38 Cb 741/1995 zo 6. februára 2018, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 12/2018 z 20. novembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 ObdoV/8/2020 z 21. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou odovzdanou na poštovú prepravu 25. marca 2021 a ústavnému súdu doručenou 29. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 21 ods. 1, 3 a 5 (správne čl. 20 ods. 1, 3 a 5, pozn.), ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. Z-2-38 Cb 741/1995 zo 6. februára 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obo 12/2018 z 20. novembra 2018 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 ObdoV 8/2020 z 21. októbra 2020. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania finančného zadostučinenia v sume po 10 000 eur od krajského súdu, ako aj od najvyššieho súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Sťažovateľka sa v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. Z-2-38 Cb 741/1995 domáhala zaplatenia finančnej sumy 74 520,35 eur s príslušenstvom od žalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaní“).

4. Uznesením krajského súdu bolo konanie v dôsledku späťvzatia žaloby sťažovateľkou zastavené, žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov konania a napokon návrh žalovaných na prerušenie konania bol zamietnutý. Podľa krajského súdu sťažovateľka podaním z 1. augusta 2017 vzala žalobu späť vzhľadom na to, že ňou uplatňovaný nárok bol uspokojený v rámci dobrovoľnej dražby, pri ktorej došlo k predaju majetku žalovaných a uspokojeniu pohľadávky sťažovateľky. Žalovaní so späťvzatím žaloby nesúhlasili vzhľadom na to, že podľa ich názoru dražobný predaj majúci za následok uspokojenie nárokov sťažovateľky nebol v súlade so zákonom. Žalovaní podali ústavnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 300/2015 z 11. novembra 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 19 C 155/2011 z 12. novembra 2014, ktorým bola ich žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá. Zároveň požiadali o prerušenie konania o žalobe sťažovateľky do času rozhodnutia ústavného súdu o podanej ústavnej sťažnosti. Po tom, čo krajský súd návrh žalovaných na prerušenie konania doručil sťažovateľke, táto v písomnom stanovisku z 8. decembra 2017 s navrhovaným prerušením konania súhlasila.

5. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zastavil konanie, uviedol, že späťvzatie žaloby je dispozičným oprávnením žalobcu a je prejavom jeho autonómnej vôle. Naproti tomu nesúhlas žalovanej strany so späťvzatím žaloby sa musí opierať o vážne dôvody. Dôvody nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby nemožno v okolnostiach danej veci vyhodnotiť ako vážne dôvody objektívneho charakteru. Pokiaľ ide o návrh žalovaných na prerušenie konania, krajský súd uviedol, že návrh žalovaných na prerušenie konania bolo potrebné zamietnuť, keďže konanie na ústavnom súde nie je takým konaním, ktorého výsledok by bol spôsobilý ovplyvniť dispozičné právo sťažovateľky v súvislosti so späťvzatím žaloby. Súvisiaci výrok o náhrade trov konania právne odôvodnil s poukazom na znenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie z 23. marca 2018. Z odvolania vyplýva, že sťažovateľka ho odôvodnila s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Sťažovateľka konkrétne uviedla, že „žalobca vzal podaním zo dňa 1.8.2017 žalobu späť, avšak následne sa tento dozvedel o tom, že žalovaní v 8. a 9. rade podali Ústavnú sťažnosť a žiadali súd, aby prerušil predmetné konanie. V nadväznosti na túto rozhodnú informáciu žalobca súhlasil s prerušením konania navrhnutým žalovanými, nakoľko pre prípad pripustenia sťažnosti Ústavným súdom a prípadným kladným rozhodnutím v prospech sťažovateľov to jest žalovaných v 8. a 9 rade by došlo k právnej situácii, ktorá by bola pre žalobcu situáciou právnej neistoty.“. Podľa jej názoru mal krajský súd „vzhľadom na súhlas oboch sporových strán postupovať v zmysle § 163 CSP, čo však neurobil a arbitrárne rozhodol.“.

7. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018 bolo odvolanie sťažovateľky proti výroku uznesenia krajského súdu o zastavení konania odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou, vo výroku o trovách konania bolo potvrdené s tým, že sa žalovaným náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Podľa názoru najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 60/2018 zo 14. júna 2018 bolo vyhovené ústavnej sťažnosti žalovaných, pričom ústavný

súd zaujal stanovisko, že sťažovateľka nebola oprávnená realizovať záložné právo prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ale len v rámci exekučnej dražby. Nezákonný výkon záložného práva zo strany sťažovateľky a dosiahnutie výťažku z takto nezákonne uskutočnenej dražby nemožno považovať za splnenie žalobou uplatňovaného nároku po podaní žaloby zo strany žalovaných, ale ani za ich správanie, ktorým by procesne zavinili zastavenie konania.

8. Proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018 odmietnuté s tým, že súvisiacim výrokom o náhrade trov konania bol žalovaným priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Prípustnosť dovolania sťažovateľka odôvodnila s poukazom na znenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Zastávala názor, že konajúce súdy zaťažili svoj postup vadami majúcimi za následok porušenie práva na spravodlivý proces. V dovolaní zvýraznila predovšetkým tú skutočnosť, že krajský súd po späťvzati žaloby vyzval vyjadriť sa k späťvzatiu žalovaných, ktorí s tým nesúhlasili a žiadali v konaní pokračovať. Následne po podaní ústavnej sťažnosti žalovanými krajský súd zisťoval stanoviská strán sporu týkajúce sa prerušenia konania do ukončenia konania pred ústavným súdom. Sťažovateľka tvrdila, že v čase späťvzatia žaloby nemala o konaní pred ústavným súdom vedomosť a zároveň bola presvedčená, že krajský súd by nemal dôvod žiadať jej vyjadrenie k návrhu na prerušenie konania, ak by chcel konanie zastaviť z dôvodu ňou vykonaného späťvzatia žaloby. Zistenie o podaní ústavnej sťažnosti považovala sťažovateľka za takú podstatnú zmenu okolností, v dôsledku ktorých už späťvzatie žaloby nebolo dôvodné, pričom obligatórne malo dôjsť k prerušeniu konania. V rámci súvisiacej argumentácie tvrdila, že rozhodnutie o zastavení konania sa stalo pre ňu najhorším riešením, ku ktorému mohlo vôbec dôjsť (dobrovoľná dražba bola určená po vyhovení ústavnej sťažnosti za neplatnú a zároveň konanie o žalobe sťažovateľky na zaplatenie finančného plnenia bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby). Ak by sa v zastavenom konaní nemohlo pokračovať, potom by sa pohľadávka sťažovateľky stala nedobytnou v dôsledku jej premlčania. Sťažovateľka ďalej v dovolaní tvrdila, že sa najvyšší súd ako odvolací súd nevysporiadal s jej odvolaním proti výroku uznesenia krajského súdu, ktorým bol návrh žalovaných na prerušenie konania zamietnutý. Došlo tým k popretiu jej práva na odvolanie proti tomuto výroku, a to v rozpore s § 357 písm. n) CSP.

10. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v súvislosti so zastavením konania je podstatné, že týmto výrokom bolo požiadavke sťažovateľky vyhovené, teda nemožno ju považovať za neúspešnú stranu. Z tohto dôvodu jej neprináleží iniciovať dovolacie konanie proti výroku uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu týkajúceho sa zastavenia konania (rovnako ako iniciovať odvolacie konanie). Osobou neoprávnenou podať dovolanie je sťažovateľka aj vo vzťahu k výroku uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktorým nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania žalovaným. Dotknutými, resp. neúspešnými stranami sú totiž v tomto prípade žalovaní. Pokiaľ najvyšší súd ako odvolací súd potvrdil uznesenie krajského súdu vo výroku o trovách konania, sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak podľa § 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP proti uzneseniu o nároku na náhradu trov konania nie je dovolanie prípustné. Pokiaľ sťažovateľka odvodzuje prípustnosť dovolania vo vzťahu k trovám aj z § 420 písm. f) CSP, nemožno s ňou súhlasiť. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie o náhrade trov je v zásade chronologicky posledným rozhodnutím v konaní a neznamená, že sa ním konanie končí, keďže popri ňom nie je meritórne rozhodnutie. Aj keď krajský súd rozhodol o zastavení konania a o náhrade trov konania *uno actu*, nemožno obidva výroky stotožňovať. Rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle § 420 písm. f) CSP, sa rozumie výrok o zastavení konania. Druhým výrokom sa riešila len parciálna otázka náhrady trov konania, a preto ani výrok uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktorým tento potvrdil uznesenie krajského súdu vo výroku o trovách konania, nie je rozhodnutím, ktoré má na mysli § 420 CSP, teda rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V súvislosti s tou časťou dovolania, v ktorej sťažovateľka najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu vyčítala, že nerozhodol o jej odvolaní proti výroku uznesenia krajského súdu o zamietnutí návrhu žalovaných na prerušenie konania, s poukazom na obsah odvolania sťažovateľky treba uviesť, že najvyšší súd ako odvolací súd nepochybil, keďže sťažovateľka podala odvolanie evidentne „len“ proti výrokom uznesenia krajského súdu o zastavení konania a náhrade trov konania, vo vzťahu ku ktorým vzniesla svoje námietky a výhrady, pričom vo vzťahu k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ich nevzniesla a ani tento výrok výslovne neoznačila, resp. formálne neuviedla, že odvolaním napáda uznesenie krajského súdu v celom či plnom rozsahu. Navyše výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sa dotýkal žalovaných, preto na podanie odvolania proti tomuto výroku by boli oprávnenými osobami žalovaní.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti po vecnej stránke predovšetkým kopíruje ťažiskovú dovoláciu námietku, podľa ktorej k porušeniu ňou označených práv došlo tým, že po späťvzati žaloby vyzval krajský súd vyjadriť sa k ňou vykonanému späťvzatiu žalovaných, ktorí s tým nesúhlasili a žiadali v konaní pokračovať, pričom po podaní ústavnej sťažnosti žalovanými v súvisiacom konaní (II. ÚS 60/2018) krajský súd zisťoval stanoviská strán sporu týkajúce sa prerušenia konania do ukončenia konania pred ústavným súdom, čím podľa jej názoru odpadol dôvod na zastavenie konania z dôvodu ňou vykonaného späťvzatia. Sťažovateľka trvá na tom, že ňou podané odvolanie proti uzneseniu krajského súdu výslovne obsahuje argumentáciu proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keďže nikde v odvolaní neuviedla, že by napádala uznesenie len čiastočne a poukázala na § 163 CSP. Taktiež namieta aj právny záver najvyššieho súdu o nemožnosti preskúmania rozhodnutia o trovách dovolacím súdom. Tento výrok je totiž neodňateľne spätý s výrokom o zastavení konania a túto námietku odôvodňuje aj na pozadí judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 387/2019).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5, čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorých porušenie sťažovateľka odôvodňuje vo vzájomnej súvislosti.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu:

13. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

14. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti uzneseniu krajského súdu opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018:

15. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka podala proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018 dovolanie, ktoré odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vo vzťahu k najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu mal prioritne najvyšší súd (bod 14) ako dovolací súd s výnimkou dovolania podaného v rozsahu výroku o trovách konania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP [§ 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP], čím je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu, a preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ústavný súd odmietol [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

16. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018 v rozsahu výroku, ktorým rozhodol o trovách konania, je potrebné uviesť, že podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Sťažovateľka sa v časti petitu ústavnej sťažnosti síce domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 12/2018, avšak bez toho, aby identifikovala konkrétne právne vady, ktoré označenému uzneseniu najvyššieho súdu vyčíta (sťažovateľka tak robí iba vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 8/2020). Uvedený nedostatok ústavnej sťažnosti v tejto časti bráni jej meritórnemu preskúmaniu, a preto ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená advokátom, táto v predmetnej časti nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týka obsahových náležitostí (absencia akéhokoľvek odôvodnenia v tejto časti), ústavný súd nevyzýval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov tejto ústavnej sťažnosti a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

18. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že najvyšší súd ako odvolací súd o trovách konania rozhodoval v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 60/2018 zo 14 júna 2018, pričom dospel k právnomu záveru, podľa ktorého „[n]ezákonný výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou zo strany žalobcu a dosiahnutie výťažku z takto nezákonne uskutočnenej dobrovoľnej dražby nemožno v okolnostiach rozhodovaného sporu považovať za splnenie žalobou uplatneného nároku po podaní žaloby žalovanými... za ich správanie, ktorým by procesne zavinili zastavenie konania.“. Z citovanej časti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpoveď na sťažovateľkou nastolenú otázku o dôvode, ktorý viedol najvyšší súd k záveru o absencii procesného zavinenia na zastavení konania na strane žalovaných. V závere ústavný súd konštatuje, že za týchto okolností by nemal ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 8/2020:

19. Podstata kľúčovej námietky sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 8/2020 je orientovaná predovšetkým na procesnú situáciu, keď po ňou vykonanom späťvzatí žaloby došlo zo strany žalovaných k vyjadreniu nesúhlasu so späťvzatím žaloby a zároveň k podaniu návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania pred ústavným súdom v súvisiacej veci (II. ÚS 60/2018), s čím na výzvu krajského súdu vyslovila sťažovateľka súhlas. Sťažovateľka zastáva názor, že týmto postupom došlo k akejsi negácii jej späťvzatia žaloby a všeobecné súdy boli povinné prerušiť konanie postupom podľa § 163 ods. 1 CSP.

20. So sťažovateľkou možno súhlasiť, pokiaľ tvrdí, že právna norma vyplývajúca z § 163 ods. 1 CSP zakladá za splnenia predpokladov (hypotézy) v nej uvedených povinnosť pre všeobecný súd prerušiť konanie na obdobie najmenej troch mesiacov. Avšak nemožno s ňou súhlasiť v tom smere, že porušenie tohto pravidla zo strany všeobecných súdov v okolnostiach danej veci zakladá predpoklady, ktoré by mohli signalizovať porušenie ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru.

21. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že krajský súd po tom, ako sťažovateľka vzala žalobu v celom rozsahu späť, ju vyzval, aby sa vyjadrila, či súhlasí s prerušením konania, pretože daný postup krajského súdu sa nijakým spôsobom nedotýka jej prejavu vôle, ktorý realizovala voči krajskému súdu a podľa ktorého žiadala, aby sa v jej veci nekonalo a meritorne nerozhodovalo. V danej veci je podstatné len to, že sťažovateľka v priebehu konania postupom podľa § 145 ods. 1 CSP vzala svoju žalobu v celom rozsahu späť, pričom predmetný

úkon je ireverzibilný, a to aj v prípade, ak by k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku ospravedlniteľného omylu.

22. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že späťvzatie podania je jednostranným procesným úkonom adresovaným súdu, ktorého účinky nastávajú jeho dôjdením do sféry dispozície adresáta, pričom predmetný procesný úkon možno účinne realizovať len spôsobom a v rozsahu, kde to Civilný sporový poriadok pripúšťa. Keďže Civilný sporový poriadok nereguluje procesný postup, keď ďalším procesným úkonom možno navrátiť konanie do stavu pred doručením späťvzatia žaloby súdu, možno konštatovať, že všeobecné súdy s ohľadom na čl. 2 ods. 2 ústavy boli povinné postupovať spôsobom predpokladaným v § 145 ods. 1 CSP a po vykonanom späťvzati žaloby konanie zastaviť. V tejto súvislosti je potrebné ďalej uviesť, že postup súdu, ktorého sa domáhala sťažovateľka, trpí nielen absenciou procesnoprávnej regulácie, ale je aj v kolízii so základnými princípmi vyjadrenými v čl. 17 CSP, pretože samotné prerušenie konania by bolo v daných okolnostiach nehospodárne a bezúčelné, keďže po odpadnutí prekážky na jeho prerušenie by muselo byť vždy zastavené.

23. Z už uvedených dôvodov vyplýva, že sťažovateľka nemohla dôvodne očakávať iný postup ako ten, ktorý v jej prípade aplikovali všeobecné súdy. Ak za danej procesnej situácie zasadenej do súčasnej normatívnej úpravy najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol postupom podľa § 447 písm. b) CSP ako dovolanie podané neoprávnenou osobou [sťažovateľka podala dovolanie v rozsahu výroku, ktorým bolo jej podaniu (späťvzatiu žaloby) vyhovené], nemožno v postupe najvyššieho súdu identifikovať také nedostatky, ktoré by mohli vec sťažovateľky posunúť do roviny ústavnosúdneho prieskumu.

24. Čo sa týka námietky sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd nepostrehol, že odvolaním bol napadnutý aj výrok, ktorým krajský súd zamietol návrh na prerušenie konania, pričom podľa jej názoru rozhodnutia všeobecných súdov trpia deficitom náležitého odôvodnenia, ústavný súd uvádza, že z pohľadu výsledku konania (zastavenie konania) determinovaného procesným úkonom sťažovateľky (späťvzatie žaloby) je bezpredmetné, či sťažovateľka dostala adekvátnu odpoveď na svoj návrh, ktorým žiadala spolu so žalovanými prerušiť súdne konanie. Ani prípadný nedostatok v postupe najvyššieho súdu nezakladá takú vadu v jeho postupe, ktorá by umožňovala prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

25. Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd nesprávne postupoval, keď jej dovolanie v časti, v ktorej napádala výrok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu o trovách konania, odmietol postupom podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP proti rozhodnutiu o trovách konania je prípustné, pretože ide o konečné rozhodnutie. Toto svoje tvrdenie opiera aj o rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (I. ÚS 387/2019) a tvrdí, že ak najvyšší súd dospel k odlišnému názoru, rozhodol v rozpore s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu. Sťažovateľka ďalej konštatuje, že správny postup pri rozhodovaní o trovách konania mal byť taký, ktorým by najvyšší súd ich náhradu nepriznal ani jednej procesnej strane alebo na ich náhradu mal zaviazat žalovaných, keďže zavinili zastavenie konania.

26. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľka v dovolacom konaní proti výroku o náhrade trov konania uplatňovala predovšetkým vady spočívajúce v právnom posúdení veci, čo s poukazom na znenie § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP zakladá jeho

neprípustnosť, preto v tejto rovine uznesenie najvyššieho súdu neobsahuje žiadne ústavnoprávne významné nedostatky.

27. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, možno konštatovať, že názor najvyššieho súdu, podľa ktorého uznesenie o trovách konania nie je konečným rozhodnutím, nie je konzistentný s aktuálnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu a pohybuje sa na hranici ústavnej udržateľnosti. Avšak ani uvedený nedostatok v prístupe najvyššieho súdu k posudzovaniu dovolania podľa § 420 CSP vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania neposúva záležitosť sťažovateľky do roviny ústavnoprávneho prieskumu, pretože sťažovateľka dostala už v odvolacom konaní primeranú odpoveď na to, prečo najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 12/2018 zaviazal sťažovateľku uhradiť žalovaným trovy konania (bod 18 tohto odôvodnenia). Názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 3 Obo 12/2018 môže byť síce predmetom polemík, ale ide o polemiky pohybujúce sa výlučne v rovine právneho posúdenia veci, do ktorých riešenia najvyšší súd z pohľadu dovolacieho podľa § 420 písm. f) CSP nie je povinný ani oprávnený vstupovať. Z uvedeného dôvodu považoval ústavný súd ako nadbytočné pristúpiť ku kasácii uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 8/2020, pretože ani prípadné zrušenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 8/2020 v tejto časti by pre sťažovateľku neprinieslo zmenu v jej právnom postavení.

28. Ústavný súd tak uzatvára, že v danom prípade nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 8/2020 došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu